

РЕШЕНИЕ

№ 22110

гр. София, 02.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 22.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **1236** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Н. А. С. - гражданин на П., чрез адв. И. срещу Отказ от 13.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Л. по заявление от 17.06.2025г.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен, защото е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Според жалбоподателя е нарушено правото му на зачитане на възможността му за свободно избиране на професия по чл.4 от Конвенцията, правото му на защита на личния и семеен живот по чл.8 от Конвенцията и правото му на равно третиране и забрана за дискриминация, установена в чл.14 от ЕКПЧ.

В о.с.з. жалбоподателят се представлява от адв. И., който поддържа жалбата. Постъпили са писмени бележки на 28.05.26г.

Ответникът – Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Л., призован чрез Дирекция „К. отношения“ – МВнР не изпраща представител. Постъпили са писмени бележки на 07.04.26г.

Софийска градска прокуратура не взема становище.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомяване за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулска служба на Посолството на Република България в [населено място], Л. по заявление, подадено на 17.06.2025г. е отказана виза тип „Д“ на Н. А. С. - гражданин

на П.. Като основание за отказа е посочен: чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит и т.24 - са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешените срок за пребиваване.

Като фактически основания е посочено: кандидатът декларира противоречиви данни за условията на пребиваването, има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. В „Допълнителни забележки“ е посочено: „Заявените от апликанта условия на пътуването и пребиваването не съответстват на представените документи. Декларира се възнаграждение, различно от посоченото в трудовия договор. Възникват основателни съмнения, относно достоверността на съдържанието на представените документи.“

Формулярът е подписан с квалифициран подпис на 13.01.2026г. Приложен към заявлението е Трудов договор №26/03.10.2024г. между „Алгафари – Шаурма“ ЕООД, представлявано от Б. А. А. като работодател и набил А. С. – работник, с който работникът приема да изпълнява длъжността „Помощник – кухня“ в заведение за бързо хранене и месторабота в [населено място], р-н О., [улица], с възнаграждение от 933 лева на месец за срок от три години. Представен е и договор за наем от 26.10.2022г., сключен между „Хай строй профит“ ООД – наемодател и „Алгафари – Шаурма“ ООД – наемател за апартамент на адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] апартамент №Б38 .

Жалбоподателят представя писмо рег. № 99711 от 03.12.2024г., изпратено до „Алгафари – Шаурма“ ООД, подписано от началник на сектор ПЕСПР Дирекция „Миграция“ МВР, съгласно което за лицето Н. С. от С. има предоставен достъп до пазара на труда на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от три години.

В съдебно заседание е разпитан като свидетел Б. А. А. – собственик на фирмата работодател „Алгафари – Шаурма“ ЕООД, сириец с предоставен статут на бежанец в РБългария, в страната е от около 15 години. Същият заявява, че познава Н. С. от дете, познава семейството му. занимава се с бизнес, има заведение за бързо хранене - верига дюнержийници, но няма кой да работи, няма кандидати за техния бизнес. Н. С. има сертификат за квалификация „майстор дюнержия“, българи не кандидатстват за такива позиции, тъй като са с минимално заплащане. При кандидатстването свидетелят е подготвил и подал документите в дирекция „Миграция“, дошли са 10 човека със същите документи.

По делото е постъпило писмо от зам. председателя на ДА“НС“ на 09.03.2026г., съгласно което заявителят Н. С. не е идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е установено, че попада в хипотезата на чл.10, ар.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ – цялостният анализ на документите и декларираните факти и обстоятелства, свързани с пътуването не доказват по убедителен начин, че целта на посещението е действителна. Налице са основателни съмнения, относно достоверността на направените изявления и приложените документи.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:
По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, подадена е в срок и от лице, което има правен интерес. Стандартният формуляр за отказ е подписан на 13.01.2026г., като в 14 дневния срок за обжалване на 20.01.2026г. е постъпила жалбата до съда. Според чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на

човека. В случая такава засягане се претендира, поради което жалбата подлежи на разглеждане по същество.

Жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл. 9г от Закона и чл. 10, ал. 1 от Н.. Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“.

Отказът, предмет на делото е издаден от компетентен орган, съгласно чл.34, ал.1 от Н., след проведена съгласувателна процедура с Дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Н., според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците и Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС).

В случая, основният фактически мотив за отказ за издаване на виза тип „Д“ е, че заявителят декларира противоречиви данни за условията на пребиваването, като има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. Представено е становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено в хода на съгласувателната процедура, което е отрицателно, изразено е по електронен път в Националната визова информационна система. Според становището, изразено в писмото на лист 40 от делото, подписано от зам. председателя на ДАНС, е било проведено допълнително интервю с апликанта, в резултат на което са установени съмнения, относно декларираните от него данни и предоставените документи. Установено е разминаване между работната заплата в трудовия договор и тази, която апликантът е заявил по време на интервюто. Съдът констатира и други противоречия по преписката: в жалбата Н. А. С. се е заявил като гражданин на П., с палестински паспорт, посочил е постоянен адрес там. В заявлението за виза е посочено, че е роден в С., Д., а според данните в писмото на ДА“НС“ е роден в Палестинската окупирана територия на 18.01.1981г. Свидетелят, разпитан в о.с.з. на 22.05.26г. разказва, че се познават от деца, но без да става ясно къде, в коя държава и в кой град са живели в един квартал. От друга страна заявлението за виза е подадено в посолството в Б., Л., попълнено е ръкописно и противоречи на изявлението на свидетеля „при кандидатстването с документите ние подготвихме и подадохме в дирекция „Миграция“.

Чл. 24и, ал.1 от ЗЧРБ постановява, че Разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Единно разрешение за пребиваване и работа“ могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда, съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002. По делото е представено само писмо рег. № 99711/03.12.2024г. от началник сектор ПЕСПР Дирекция Миграция, за дадено становище на Агенцията по заетостта за предоставен достъп до пазара на труда, на основание чл.24и от ЗЧРБ за срок от 3 години. Това становище е дължимо по силата на чл.24и, ал.14 и 15, вр. с ал.12 от ЗЧРБ, тъй като ал.11 на чл.24и задължава Дирекция „Миграция“ да изпрати по електронен път на Агенцията по заетостта

заявленията, по които производството не е прекратено съгласно ал. 10, заедно с приложените документи, в 14-дневен срок от подаване на заявлението, като документите по ал. 5, т. 5 се изпращат и в оригинал.

ДА“НС“ съобразно правомощията ѝ по чл. 4 от ЗДАНС, в изпълнение на политиката по защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, националните интереси, установения в страната конституционен ред и основните права и свободи на гражданите, вкл. опасност за икономическата и финансовата сигурност на държавата, трафик на хора и миграционни процеси (чл. 4, ал. 1, т. 6, т. 16 и т. 22 от ЗДАНС) е дала отрицателно становище в хода на съгласувателната процедура за издаване на виза, с което административният орган е бил длъжен да се съобрази. Становището на ДА“НС“ не подлежи на преразглеждане служебно от съда, тъй като представлява официален документ, издаден от длъжностно лице, в кръга на неговите правомощия по закон, който не е бил оспорен по надлежния ред и на основание чл.179, ал.1 от АПК съставлява обвързващо съда доказателство за извършените от ДАНС действия и направените изявления. Изложените в писмото обстоятелства съответстват на мотивите за отказа по заявлението за виза, както и на посоченото в акта правно основание – чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ.

Относно твърдението за накърнено правото на личен живот на лицето по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ, тъй като Конвенцията не гарантира правото на трудова заетост на индивидите, а напротив – позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар.2 от ЕКПЧ), в случая намесата попада именно в тази хипотеза и не е допуснато нарушение на чл. 6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Другите посочени в жалбата разпоредби от ЕКПЧ, а именно чл.6 и чл.13 са неотнормирани и не следва да се обсъждат.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. С. - гражданин на П., чрез адв. И. срещу Отказ от 13.01.2026г. за издаване на виза тип „Д“ на Завеждащ консулската служба на Република България в [населено място], Л. по заявление от 17.06.2025г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок

СЪДИЯ: